

Mária Szaplótlan Szívének való szentelődés

Renato Baron bevezetője

A Szűzanya, a Szeretet Királynője meg akart jelenni itt minálunk, itt, a mi környezetünkben, itt, a közeliünkben. És 1985 óta szól hozzánk, bemutatkozik és irányelveket is ad, hogy az életünk teljesebb és szentebb legyen.

Miről lesz ma szó? Magyarázatot szeretnénk nyújtani, egy bevezetőt adni, ahhoz, amit Mirco fog elmondani 6 katekézisben nektek, nektek, akik a főszereplői vagytok ennek az odaszentelődésnek. Mert a Szűzanya kérte, hogy mindnyájan szenteljük magunkat az Ő Szaplótlan Szívének. Igyekeztünk megérteni, hogy alapjában mit jelent ez az odaszentelődés. Sokakat megérintett Máriának e kérése, és neki szentelték magukat. Neki szentelni magunkat azt jelenti: mindent neki adni, ami a mienk, a mi ügyeinket, az örömeinket, a birtokunkat, otthonunkat, imádságunkat, mindent a kezébe helyezni, azért, hogy mindent irányítson életünknek azon az útján, amelyre most rálépünk. Több ezren vannak azok már, akik Neki szentelték magukat, nemcsak mi olaszok, hanem külföldiek is. Sok a külföldi is, aki eljött Schioba, és megértette, hogy az odaszentelődés nagyon fontos dolog. Amikor megkeresztelkedtünk, a keresztség bevezet minket a keresztyénységbe, a katolikus egyházba. De ez nem volt elég, a Szűzanya azt mondta, azt akarom, hogy Szaplótlan Szívemnek is szenteljétek magatokat, mert aztán én leszek az, aki követlek titeket, aki vezet titeket, aki javaslatot teszek, hogy mit tegyetek az életetekkel, hogy a szentség felé haladjatok. Az egyetlen téma, amiről hosszabban kellene beszélnünk az a mi szentségünk, mindannyiunké. Nem arról van szó, hogy az odaszentelődéstől szentté válunk, hanem az odaszentelődés segít abban, hogy jobbá váljunk, tehát hogy ezáltal szentebbé váljunk.

*Van egy megszabott formája annak, hogy hogyan szenteljük magunkat Máriának. 5-6 alkalommal találkozunk katekézisekre, amelyek segítenek minket felkészülni. Ezekon megtudjuk majd, hogy miért jó nekünk az odaszentelődés, megtudjuk mi történik, ha Máriának szenteljük magunkat. Bámulatos, csodálatos dolog történik. Újra felfrissítjük kiskorunktól megszerzett hitbéli tudásunkat, felfrissítjük a katekizmustal kapcsolatos tudásunkat, újra életre keltjük azt a keresztséget, amelyet mellőztünk és elfelejtettünk. Máriának szentelni magunkat azt jelenti: megújítani keresztségünket. Az odaszentelődéskor megújítjuk keresztségünket, amely arra indít minket, hogy legyünk tisztességesek, hogy legyünk imádságosak, hogy forduljunk mások felé, arra indít, hogy legyünk hívők, arra indít minket, hogy mindent viseljünk el, hogy mindent ajánljunk fel, amit majd itt hagyunk a földön. Ezáltal erősebbé válunk, egyre tisztábbá válunk abban, amit csinálunk. A szentelés, amit elvégzünk, azt jelenti, hogy mindazt, ami Istené, azt Mária által felajánljuk neki olyan módon, azokkal a tanácsokkal, azokkal az útmutatásokkal, amelyeket a Szűzanya ad nekünk. És a Szűzanya több szép útmutatást ad nekünk. Ezek szépek, mert a szép felé visznek, mert a tisztaság felé visznek, és mi nyugodtabbnak, derűsebbnek érezzük magunkat, mondhatnám biztosabbnak érezzük magunkat, mert Ő velünk van. Ő mondta: „**senkit sem hagyok elveszni azok közül, akik nekem szentelik magukat**”. Nem hagy minket elveszni, egészen életünk végéig ő segít megvalósítani mindazt, amit nekünk javasol, és biztosak vagyunk abban, hogy a biztonság felé tartunk. A biztonság felé, a mennyországba, Isten ölelő karjaiba.*

Ez az az odaszentelődés, amit ezen a katekézisen keresztül szeretnénk végrehajtani. És hangsúlyozom, hogy nagyon jó volna, ha mindannyian megtennénk, mert azok, akik Máriának szentelik magukat, ti is, akik megteszitek ezt, ennek a hírnek a hordozóivá váltok, minden más ember felé, a rokonaitok felé: gyertek ti is, szenteljük Neki magunkat, mert ez nagyon hasznos és nagyon szép. De persze nem arról van szó, hogy több pénzünk lesz, vagy nagyobb lesz a tekintélyünk, hanem érezni fogjuk a biztonságot magunkban és körülöttünk, ami kedvet ad ahhoz, hogy éljünk. A Szűzanya azért is kérte az odaszentelődést, hogy boldoggá tegye Jézus

Szívét, Isten Szívét. És szenteljük oda magunkat, mert a Szűzanya Jézus Szívéhez, Isten Szívéhez vezet minket. Oda visz minket, mert Jézust hozta a világra, Jézust hozza hozzánk, és mi a Szűzanyával teljesen egyek leszünk; és azután könnyebb lesz imádkozni, misére járni, vallásunkat gyakorolni. Mindez sokkal könnyebb lesz Ővele. Próbáljátok ki, és meglátjátok, hogy ez az odaszentelődés sok örömet és biztonságot fog nektek adni. De nemcsak örömet és biztonságot, hanem annak a bizonyosságát is, hogy egy nap együtt leszünk, mindannyian együtt leszünk. Köszönöm, hogy elfogadtátok a felkészülésnek ezt a formáját, az előkészületnek ezt az „iskoláját”. Mindig fel kell készülnünk, az odaszentelődés felkészülést igényel. Hat találkozásunk lesz, amelyen Mirco Agerde fog hozzánk szólni, aki erre felkészült. És látni fogjátok, hogy ez mennyire fontos, mert felkészít minket az odaszentelődésre, amely ennek az előkészületnek a végén lesz.

Megköszönöm mindnyájatok figyelmét, és részvételét. Egyre többen leszünk, nők, férfiak és gyerekek egyre nagyobb olyan csoportja, amely Máriához közeledik. Mindazt, amink van, mindazt, amit elképzelünk, mindazt, ami vagyunk, Neki szenteljük. Egy nagyon szép szentelési formulánk van, most már sok nyelvre lefordítva, amelyet mindenki felolvas, mikor Máriának szenteli magát.

Arra buzdítok mindenkit, hogy életünkben teljesítsük mindazt, amit megígértünk, mert a Szűzanya nem hagy el minket. Így arra is hívunk majd titeket, teremtünk rá alkalmat, hogy újítsátok meg újra meg újra az odaszentelődést, mert nem elég egyszer odaszentelnünk magunkat. Egyszer vagy kétszer egy évben, arra hívunk titeket, hogy egy szép ünnepség keretében, mindannyian együtt megújítsuk az odaszentelődésünket. Szükséges megújítani mindent, mert minden megkopottá válik. Kell, hogy minden megújuljon, egyre szebbé, egyre tudatosabbá váljék mindaz, amit a Szűzanya kért. Köszönöm mindnyájatoknak a részvételt.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Mirco Agerde 2003

Első katekézis:

Önmagunk Mária Szeplőtelen Szívének szentelése: alapok és meghatározás

Kedves barátaim: Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelésünk előkészületi útjának kezdetén figyelmesen meg akarjuk hallgatni Égi Édesanyánk néhány hívását, amelyeket éppen ilyen előkészítő kurzusok kezdetén adott. Ezek nemcsak az ő szolgálatkész anyai szeretetének a kifejezései, hanem azt is mutatják, hogy Ő mennyire közel van hozzánk és követi lépésről lépésre azt, aki elfogadja az ő meghívását, hogy a kezeibe adja, és neki szentelje magát.

– *Gyermekeim, mindenki mellett ott vagyok, aki engem keres. Anyaként védelek titeket; számomra mindannyian „Jézus” vagytok. Azt tanítom nektek, hogyan legyetek példaképek Isten akarata szerint. Kedves gyermekeim, ezekben az időkben egy hamis fény elhomályosítja az igazi világosságot. Gyermekeim közül sokan elhagynak és elfordulnak tőlem és árván bolyonganak az élet útjain. Eltávolították a képeimet is a házaikból és sok templomból, de én meg fogok maradni a ti szívetekben, akik szerettek engem, és akik nekem szentelitek magatokat (1990. április 22).*

– *Gyermekeim, ki fog hiányozni közületek a mennyei találkozóról? Én minden szent Királynője vagyok, és minden gyermekemet várom, hogy a mennyei sereggel egyesüljön. Azok a gyermekeim, akik ma kezdik ezt az utat, hagyják magukat általam kísérni és Én megígérem, hogy ők is elérkeznek a megszentelődés végcéljához. Köszönet mindnyájatoknak, kedves gyermekeim, nem foglak elhagyni titeket (1992. november 1).*

– *Kedves gyermekeim, az Atya áldása legyen rajtatok. (...) Én öröködöm e ház felett, veletek fogok járni és lépésről lépésre kísérlek titeket minden nap (...). Legyen a kegyelem mindnyájatokkal. Az út helyes. Ha ezen maradtok, én nem hagylak el, hanem vezetlek titeket (1988. május 22).*

Tehát abban a megnyugtató bizonyosságban, hogy a Szűzanya közel van hozzátok, és az előkészületnek ezen az útján közvetíteni fog minden szükséges kegyelmet, és mindenekelőtt, hogy maga az út helyes, bele akarunk mélyedni önmagunk odaszentelésének a témájába és megkíséreljük, hogy válaszoljunk azokra a kézenfekvő kérdésekre, amelyeket e pillanatban közületek mindenki magában hordoz: Mi is az, amit most csinálok? Mi ez a szentelés? Mi a jelentése ennek a kifejezésnek? Mit hoz magával? És mit kell cselekednem, ha odaszenteltem magam?

Tehát mit jelent és mi az alapja ennek az önmagunk Szűzanyának való odaszentelésének?

Hogy mindezen kérdéseket megválaszoljunk, célszerű tisztázni, hogy mik azok az alapok, amiken az odaszentelődés áll, honnan származik, és hol született meg a Mária Szeplőtelen Szívének való szentelés. Ezért szükséges, hogy legelőször egy kis teológiával foglalkozzunk – nem azért, hogy ezzel hivalkodjunk – hanem csak azért, hogy elmélyítsük mindazt, amire készülünk, hogy ne csak nagyobb tudatossággal éljük meg majd a szentelést, hanem, hogy még tudatosabbá tegyük hitünket, és meg tudjuk magyarázni másoknak döntésünket (sőt esetleg meg is tudjuk győzni őket, hogy hasonlóképpen tegyenek!).

Fontos előre megjegyezni, hogy a Szűzanyának való odaszentelés nem valamely szent, próféta, pápa, püspök, vagy pap kitalációja. A Máriának való odaszentelés „kitalálója” maga Isten, a Mindenható Atya, amikor az idők teljességében „*az Ige testté lett, és eljött, hogy közöttünk lakjon*” (Jn 1,14).

A szeretet ezen nagyszerű misztériumában az Atya úgymond átadta Igéjét Szűz Mária legtisztább méhe számára, ezt a teremtményt kiválasztotta minden asszony közül azért, hogy Általa, aki meg lett kímélve az áteredő büntől, tehát Szeplőtelen volt, Ő [Jézus] magára vegye a testünket, azaz magára vegye emberi természetünket, és közöttünk lakjon, hogy megváltson minket halálának és feltámadásának húsvétja által.

Megtehetette volna-e a mennyei Atya, hogy Jézus közénk jöjjön anélkül, hogy Máriát vegye igénybe? Nyilvánvalóan, mert Istennek semmi sem lehetetlen. Megtehetette volna, hogy Jézus megjelenik a semmiből, megteremthette volna őt a porból, mint Ádámot. Azonban mégsem így tett! Az a tény, hogy a Mindenható ezt a csodálatraméltó teremtményét, Máriát akarta igénybe venni arra – jóllehet másként is tehetett volna –, hogy a mi megváltásunkat megvalósítsa, azt jelenti, hogy Mária szorosán össze van kapcsolva az üdvösség tervével, nemcsak az egész világ, hanem egyenként mindnyájunk üdvösségével is. Ez minket is arra tanít, hogy aki eltávolítja Máriát a saját életéből, vagy az Egyház életéből, nem Isten akarata szerint cselekszik. Aki saját hitéletében nem tartja szükségesnek, hogy Máriához forduljon, veszélybe sodorja saját üdvösségét. Másrésztől, ha maga Isten választotta ezt az utat (a Boldogságos Szűz Máriát), hogy közénk jöjjön, kik vagyunk mi, hogy másik utat válasszunk azért, hogy hozzá eljussunk? Nemde azt énekeljük a karácsonyi énekben: „Isten olyan lett, mint mi, hogy olyanná tegyen minket, amilyen Ő”? (olasz karácsonyi ének) Tehát Isten olyan lett Mária által, mint mi, hogy olyanná tegyen minket Mária által, mint Ő. Így a Megtestesülés titkában találjuk a máriás megszentelődés első alapját, és felismerjük, hogy Isten Anyja mily teljes mértékben része az üdvösség művének. A Szűzanyának szentelni magunkat tehát azt jelenti, hogy elismerjük mindezt, és megengedjük neki, hogy segítsen nekünk, és álljon mellettünk a Krisztus felé, az örökkévalóságba vezető személyes utunkon.

Az önmagunk Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelés – és ez a második alapja ennek a szentelésnek – hivatalosan a kereszten lett közzétéve, amikor a haldokló Jézus: *„látván Anyját és ott mellette a tanítványt, akit szeretett, azt mondta Anyjának: Asszony, íme a te fiad és a tanítványnak: Fiú, íme a te anyád”* (Jn 19,26-27).

A Szentírás gyakorlatilag kinyilvánítja: *„Asszony, íme a te fiad”*; *„Fiú, íme a te anyád”*! Vagyis: „Anya, mostantól kezdve János – és Jánosban mi mindannyian, az egész Egyház – a te egyetlen fiad, és legyen számodra olyan, mintha Én lennék az!” Jézus ezekkel a szavakkal adja Anyjának – az irántunk érzett szeretetből fakadóan – a rendkívüli kegyelmet, hogy minden embert szeressen ugyanazzal a szeretettel, amivel Ő saját fiát szerette. Mária szeret engem, szeret téged és szeret minden embert ugyanolyan módon, ahogy Jézust szerette, és gondját viseli mindenkinek közülünk, ahogy Isteni Gyermekeinek gondját viselte. A mi Égi Édesanyánk mindannyiunkat magához vesz, hogy segítsen nekünk növekedni a kegyelmi életben egészen addig, amíg el nem érjük a teljes érettséget Krisztusban!

Amikor aztán a tanítványnak azt mondja: *„íme a te anyád”*, akkor ez azt jelenti, hogy ettől a pillanattól Jánosnak – mindannyiunknak, az egész Egyháznak – Máriát úgy kell szeretni, ahogy Jézus szerette, és lelki életünkben is úgy kell tekintenünk rá, mint a mi igazi anyánkra. És mivel Jézus 30 évig volt alávetve Máriának, nekünk is nyugodt bizalommal át kell magunkat adni az ő kezeibe azért, hogy növekedjünk bölcsességben, korban és kegyelemben – éppen, ahogy magyaráztuk.

Tehát – ismételjük – a második alapja a Máriának való odaszentelésnek maga Jézus, aki meghalván a kereszten, minket Anyjára bízott, és az az Ő akarata, hogy a gyermekeiként fogadjuk be Őt az életünkbe. Mondhatjuk, hogy a Máriának való odaszentelést hivatalosan maga Jézus, Isten Fia hirdette ki a kereszten.

De van egy harmadik alap is, amely egyszerre hív a Szűzanyának való odaszentelésre és igazolja is azt. Nevezetesen az a tény, hogy maga Mária kéri ezt már jó ideje. Még ha Isten népe nincs is tudatában, közel száz éve, hogy a Szűzanya arra buzdít, hogy mindenki szentelje

magát az ő Szeplőtelen Szívének. Fatimában a Szűzanya miután megmutatta a pásztorgyermekeknek a poklot, azt mondta nekik: **„látjátok hol végzik a szegény bűnösök lelkei? Azért, hogy őket megmentse, az Atya létre akarja hozni a világban a Szeplőtelen szívemnek való odaadást: szenteljétek mindannyian magatokat nekem, szenteljétek nekem Oroszországot...”** Ebben a fogalmazásban egyértelműen látszik, hogy ez az odaszentelés a Mennyei Atya akarata.

Tehát kifejezetten kéri az odaszentelést a bűnösök és az egész világ megmentésének eszközeként! A Szűzanya San Martino di Schioban megjelenései kezdetétől fogva azt kérte, hogy mindenki szentelje magát az ő anyai Szívének. Ha itt most mind felolvassuk a gyermeki szeretet e cselekedetének megtételére buzdító sürgető meghívásait és felhívásait, órákon keresztül kellene még beszélünk. Vegyünk csak néhány példát a „Szeretet Királynője” üzeneteinek „Mária hív” címet viselő könyvéből. 1987. január 12-én a Szűzanya többek között ezt mondta: **„Mindenkít szeretek és meg akarok menteni. Minden ember szentelje magát az én Anyai Szívemnek!”** Itt a Szűzanya kinyilvánítja mélységes kívánságát, hogy mindenkit közülünk meg akar menteni, és szorosán összekapcsolja a neki-szentelődést és a megmenekülést.

Miért vezet a neki-szentelődés az üdvösséghez, és miért érheti el az ember biztosan az üdvösséget a Máriának való odaszentelődés által? Ezt pontosabban meg fogjuk tárgyalni a harmadik katekézisünkben, amikor hagyjuk majd magunkat teljesen elmerülni az égi Anya üdvözítő szeretetében! A mély szeretet még határozottabban kifejeződik az 1988. október 5-i üzenetben, amikor a Szűzanya többek között azt mondta: **„Minden vágyatokat ismerem. Ti is törekedjétek arra, hogy teljesítsétek az én kívánságomat: Elvárom, hogy mindannyian szenteljétek magatokat az én Szeplőtelen Szívemnek.”** Lehetetlen nem észrevenni ezekben a szavakban Mária anyai szeretetének összes melegét: Ismerlek titeket, tudom, kik vagytok, tudom, milyenek vagytok, mindent tudok rólatok, azt is, ami bennetek van, a gondolataitokat, félelmeiteket, vágyaitokat, ismerem azt is, amit senki sem tud rólatok, mert azt a titkot szívetek legmélyén rejtegetitek. Mégis ismerem azt, és ezért jövök hozzátok minden vágyatok elé, ha az jó a ti üdvösségetek szempontjából. De ahogy én megyek felétek – minket hív az Anya –, úgy gyertek ti is az én vágyam elé, amely az én Anyai Szívemnek való odaszentelésekből áll, és minden könnyebb lesz!

Kedves Testvéreim! Tegyük világossá: Mária égető vágya a neki való odaszenteléssel kapcsolatban nem annak tulajdonítható, hogy Neki arra szüksége volna. Ő ezt az alázatos és őszinte cselekedetet miattunk kívánja, a mi hitéletünkért, a mi reményünkért, a mi szeretetünkért, a mi örömünkért, a mi örök üdvösségünkért!

Ha tehát most megismertük a megszentelődés három legfontosabb alapját (az Ige megtestesülése a Szűzanya szeplőtelen méhében, Jézus „*Íme a te Anyád*” mondata a kereszten, és magának a Boldogságos Szűz Máriának személyes, sürgető és esdeklő meghívása), és azt is megismertük, hogy hogyan következik a kinyilatkoztatás bizonyos aspektusaiból maga a Máriának való szentelődés, most arra akarunk rátérni, hogy meghatározzuk, mi a Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelés.

Ehhez először vissza kell térnünk a keresztnél alá. Miután Jézus az apostolt és Máriát kölcsönösen egymásra bízta, János evangéliuma így folytatja: **„és ettől a pillanattól a házába fogadta Máriát a tanítvány”** (Jn 19,27). Ez az, amit önmagunk Szűzanyának való szentelése elsősorban jelent: Máriát a saját házukba magunkkal vinni. De nem is annyira és nem kizárólag a téglából épültbe, hanem mindenekelőtt a mi szívünk, a mi életünk házába, hogy megosszuk vele mindazt, amik vagyunk, és amit birtoklunk, de mindenekelőtt mindazt, amivé válnunk kell, és amivé válni akarunk.

Hogy ezt jobban megmagyarázzuk: abban a pillanatban, amikor János magához fogadta Máriát, Ő az apostolnak két dolgot ajándékozott: egy Krisztusba vetett egyre erősebb hitet és a Vele való szeretet nagyobb közösségét. És így Mária ugyanazokat adja mindenkinek, aki

valóban őt a saját házába fogadja a megszentelődés által. Amikor megengedjük az Égi Anyának, hogy valóban belépjen a mi életünkbe, hogy megosszunk vele mindent, Ő nem hagyja, hogy neki szolgáljunk, hanem Ő fog minket szolgálni – ahogy teszi egy édesanya a saját gyermekeivel – azzal a céllal, hogy segítsen nekünk realizálni azt – figyeljünk csak! –, amik már most vagyunk, vagyis azt, hogy a keresztségben Isten által megszenteltek lettünk! Mivel a Szűzanya tökéletesen hasonló Krisztushoz, rendkívül fontos tagja Isten népének, képmása, képe, modellje az Egyháznak, de mindenekelőtt mindannyiunk Édesanyja, Ő az egyetlen, aki segíteni tud nekünk, hogy teljesen megéljük a keresztségünket és mindenekelőtt keresztségi fogadalmunkat, vagyis: hogy ellentmondunk a sátánnak és műveinek.

Mi tehát végül is a Máriának való odaszentelés? Nem egy új odaszentelődés a keresztségben Istennek való odaszentelődésünkön túl, hanem **a Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelődés a keresztségi ígéretek tudatos megújítása Máriával, Máriában és Máriáért, aki – mivel teljesen és tökéletesen Krisztushoz hasonló – segít minket minden nap úgy élni, hogy az Övéhez hasonlóan a mi „Fiatunk” is Isten akarata szerinti legyen!**

De miért mondjuk: a keresztségi ígéretek tudatos megújítása? Azért, mert amikor meg lettünk keresztelve, mások mondták az „igent” helyettünk: a szülők és a keresztszülők!

Igaz, hogy a bérálásban megújítottuk ezt az igent és így teszünk minden évben Húsvét vigíliáján is, de úgy tűnik, Isten népe igazából nincs tudatában annak, hogy ez az odaszentelés az egész életünkre érvényes! Máriában tehát egy segítséget és egy biztos védelmezőt keresünk, hogy mindig igazabbak és tudatosabbak legyünk abban, amivé a keresztség által váltunk. És mivé – vagy inkább – kivé váltunk a keresztségben?

Ezen alapvető szentség által az üdvösség, a Krisztus által kieszközölt üdvösség ragadja magával teljesen az életemet. A keresztség vizéből új teremtményként lépek elő Krisztusban, megtisztulva az eredeti büntől, és ezzel egy szőlővesszővé válva őbenne, aki az igazi szőlőtő, azaz Isten egyik fogadott gyermekévé válok. Következésképpen egyike leszek a megváltottak közösségének, azaz az Egyháznak, és minden nap arra törekszem, hogy ezt az életembe átültessem a kegyelemtől védetten, és ellentmondva a Sátánnak és csábításainak.

Ez mind Mária, és ő mindezt tökéletesen elérte, és ezért – mivel ő a mi Anyánk, és mi sohasem fáradhatunk bele abba, hogy ezt hangsúlyozzuk – ő tud és akar segíteni mindannyiunknak, hogy betöltsük a saját keresztségünk hivatását. És mi a mi keresztségünk hivatása?

Szentté válni!

Ne féljünk ettől a szótól, amit manapság száműztek a világból: nem az a szent, aki csodákat tesz, hanem az, aki meg tudja tölteni saját életét a szeretet cselekedeteivel, aki át tudja alakítani saját életét egy szeretet-művé, ahogy Mária tette és teszi.

De ne felejtjük el, hogy a keresztségen és annak kegyelmi jelentőségén kívül a bérálás szentségét is megkaptuk. Ezzel a szentséggel nemcsak a keresztségi ígéreteinkben erősödünk meg, hanem hitünkben is felnőttek lettünk: megkaptuk a pünkösdi Szentlélek kiáradását, aki minket katonákká, harcosokká tett – vagy ahogy ma szívesen mondjuk – Krisztus hiteles tanúivá. Ne felejtjük el soha, hogy a szentség [az életszentség], amelyre a keresztség hív minket, csak akkor érhető el, ha képesek vagyunk életünkben hitelesen tanúságot tenni Krisztusról szavainkkal és tetteinkkel!

És ezért akarjuk Mária Szeplőtelen Szívének való odaszenteléssel ezt is felfrissíteni, és így Isteni Vezérünk kíséretében azzá a sarokká, Krisztusnak azzá a követőjévé akarunk válni, aki széttagozza az ősi kígyó fejét, hogy visszahozza a jó elsőségét a világba Isten törvényének tisztelete által.

Látva a Máriának való odaszentelés ezen alapjait, fel lehet és kell is tenni magunknak a kérdést, miért tart ki a Szűzanya ennyire, és mindenekelőtt miért kívánja olyan sürgetően, hogy a mi korunkban mindenki elfogadja az ő meghívását?

Nos, erre esetleg a következő szavakban találhatunk választ. **„Fiam, ezt kell mondanod: Istennek csak egyetlen törvénye létezik, és azt kell követni. Túl sok a zűrzavar és kevés a parancsok betartása”** – ezt mondta a Szűzanya 1986. július 17-én.

Kedves Testvéreim! Próbáljunk meg látó szemű emberek lenni, és azonnal fel fogjuk ismerni, hogy az ember – főként a mi korunkban – tíz ellenparancsot kreált magának.

Az első Parancsolattal: **„Ne legyen más istened Rajtam kívül”**, az ember egy hamis Szentháromságot állít szembe: a birtoklás, a nemiség és a siker hármasságát. Ennek az új istenségnek az ember képes mindent feláldozni, és ezen bálvány árnyékában képes lett a legsúlyosabb bűnökre.

Második parancs: **„Isten nevét hiába ne vedd!”** Mennyi az istenkáromlás napjainkban: **„Drága gyermekeim, (...) ne káromkodjatok többet! Tudjátok meg, hogy nektek, híveknek a közös imádságait napjában sokszor elfojtja az Isten elleni káromlások mérhetetlen mennyisége. Egyedül Istennek jár a dicsőítés. (...) Ne káromkodjatok többé.”** (1986. április 2). Mennyi a káromlás a Szentlélek ellen is abban az értelemben, hogy az ember tudatosan felszítja a kételkedést, amikor tudatosan kétségbe vonja a hitigazságokat.

Harmadik parancs: **„Az Úr napját szenteld meg”**. Elszomorítóak a templomok vasárnapi látogatottságának adatai. 1960-ban Isten népének 70%-a járt átlagosan templomba, ma csak 5 %-a. Lehetséges az, hogy a heti 168 órából (24x7), amit az Úr neked az életre engedélyezett, és amiben neked életet, egészséget, munkát, családot, stb. ad, te nem tudsz találni háromnegyed órát (a mise átlagos ideje), hogy azt mondd: „köszönöm, Uram, mindazt amit nekem adtál, és amit mindig ingyenesen adsz nekem?” Emlékezzünk rá, hogy az Eukarisztia valójában hálaadást jelent, egy hálaímát, amit Istennek mondunk Krisztus által, Krisztussal és Krisztusban. Manapság a vasárnapból hétvége lett, a sport, a szórakozás stb. napja, mintha ezek mind nem szintén Isten kegyelme lennének!

Negyedik parancs: **„Tiszteld apádat és anyádat!”**. Ez az a parancs, amely a családot úgy alapozza meg, ahogy a Teremtő azt akarja, vagyis hogy a családot a férfi és a nő közötti szentségi házasságra alapozza, mivel az Úr így teremtette őket férfinak és a nőnek. De ma – a visszataszító törvényhozás által pártolva – minden családnak számít az együttéléstől az egyedülálló nem házas állapoton át az ún. „homoszexuális házasságig” a gyermekek örökbefogadásának jogával. A válás pártolása következtében – a pápa arra hív minket, hogy ne fogadjuk el ezt a szemléletet – a családok szétesnek. Ez a szemlélet az egyik fő oka a fiatalok értékvesztésének, a hivatások hiányának, az Egyház és az egész társadalom nehézségeinek.

Ötödik parancs: **„Ne ölj”**. Tekintsünk el a gyilkosságoktól, amelyekkel a napi híradások tele vannak. Gondolkodjunk el arról a tényről, hogy az utóbbi húsz évben 1 milliárd 200 millió gyermek halt meg abortusz miatt. Négy millió csak Olaszországban, egy olyan törvény – egy ún. civil törvény – eredményeként, amely egyike a legengedélyesebbeknek a világon. Egy nap azt mondta a Szűzanya Renátónak: **„Minek csináljátok a szép és nagy házaitokat, kik lesznek benne holnap? Hol vannak a gyermekeitek? Én azt mondom nektek, hogy nem sok idő múlva más kultúrák, nyelvek és vallások követői fognak jönni, és elveszik a gyermekeitek helyét, akiket ti nem akartatok!”** Nem ez az, amit manapság megtapasztalunk? Itt nem akarunk politikai megfontolásokba bocsátkozni mindazzal az igazságtalansággal kapcsolatban, ami a bevándorlás jelensége mögött húzódik, de gondoljunk arra, hogy ezek közül a bevándorlók közül sokan olyan állásokat töltenek be, amiket mi a szégyenletes tetteinkkel szabadon hagyunk, minden, a vallás területét is érintő jövőbeli következményekkel, amiket majd fokozatosan megtapasztalhatunk.

Hatodik parancs: **„Ne paráználkodj!”** Ezt még Isten parancsának tartjuk? Még meg szoktuk ezt gyönni? És a gyóntatószékekben az ember az egyházi tanítóhivatal szerinti igaz és valódi lelkivezetést kap?

Hetedik parancs: „*Ne lopj*”. Van ma egy igen súlyos lopás, amit az ember elkövet, és ez a kicsinyek ártatlanságának az elrablása. Jézus súlyos szavakat használ a kicsinyek megbotránkoztatásával kapcsolatban: „*jobb lenne annak, ha malomkővet kötnének a nyakába és bedobnák a tengerbe*”. Mi lesz tehát Isten ítélete azokkal szemben, akik a pornográfiát produkálják, és a pedofiliát üzik?

Nyolcadik parancs: „*Ne tégy hamis tanúságot*”. Ma, ezzel ellentétben a látszatnak a kultusza van érvényben: a legfrissebb divat, a legújabb autó, stb. Különbösen mit gondolnának a többiek? Nem fontosabbé, hogy mi lesz az Isten ítélete, hanem csak az, hogy mi lesz mások ítélete velem szemben! Nem a valóságos lét a fontos, hanem csak a látszat, és ezért mindenre kész az ember, akár arra is, hogy eladósodjon a világ dolgainak megszerzéséért, és egyáltalán nem gondol arra, hogy sok fiatal, ha nincs a televíziós modellek szerinti tökéletes teste, rossz fogyókúrákkal a betegséget, vagy egyenesen azt kockáztatja, hogy anorexiás lesz.

Kilencedik parancs: „*Felebarátod feleségét ne kívánd*” (természetesen a férjét se!). Ma azonban a házasságtörés is úgy tűnik divat, amit a válás törvénye támogat.

Tizedik parancs: „*Mások tulajdonát ne kívánd*”. Ez az a parancs, amelyik elítéli az irigységet, a törtétezt, a karrierizmust, azt a képességet, amely tönkreteszi a másikat, hogy elérje az elsőséget; azt a magatartást, miszerint manapság készek vagyunk lerombolni a másik ember tekintélyét és becsületét a saját szárnalmas kis érdekeink kedvéért.

„**Gyermeim, (...) az Atya engem vezetőnek akart, hogy elvezessem Őhöz, ami az Ővé: minden embert**” (1988. november 2). Tehát éppen a parancsok hiányos megtartását tekintve mutatkozik meg a Máriának való odaszentelődésünk mély értelme: követni élő hittel a mennyei vezetőnket a jó útjain (amely biztos, hogy még létezik, különben a világ már nem lenne!), hogy tanúságot tegyünk Isten szeretetéről és segítsük Máriát, hogy legyőzzön minden bűnt, és előkészítse Szeplőtelen Szívének győzelmét, amit Fatimában már 1917-ben és San Martino Schioban is több alkalommal megjövendölt.

Az utolsó pont, amit ebben az első katekézisben röviden érintenünk kell, hogy mi a különbség önmagunk Szűzanyának való felajánlása és odaszentelése között. Ezeket a kifejezéseket időnként mint szinonimákat használják, de valójában nem azok: valójában a felajánlás inkább a bizalom misztikus aspektusának és annak a rendelkezésre állását világítja meg, aki azt akarja, hogy a Szentlélek vezesse mint Máriát, Mária által. Az odaszentelés a teljes elköteleződés szándékát fejezi ki, az elköteleződés ajándékát: én Máriának szentelem magamat, mert aktívan el akarom kötelezni magam vele, benne és általa, az én mindennapi elfoglaltságaim által is, amennyire csak tudom, és amennyire csak képes vagyok rá, hogy győzelemre segítsem az ő Szeplőtelen Szívét és Isten országát a világban. Természetesen végül a két kifejezés eggyé válik. Ugyanis nem létezhet teljes elköteleződés bizalom nélkül, és ugyanúgy nem létezik bizalom sem egy következetes elköteleződés és tudatos, teljes, aktív és felelősségteljes önátadás nélkül.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!